

РЕШЕНИЕ

№ 33676

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 15.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5889** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 149, ал. 5 от АПК.

Производството е образувано по жалба на „АУТО КОНСТРАКШЪН“ АД, ЕИК[ЕИК]. с адрес за кореспонденция [населено място],[жк]бл. 112. ет. 12. ап. 58, чрез адв. А. И. И., с искане за обявяване на нищожност на Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019006033-091 -001 от 08.06.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията. С решение № 438/29.04.2025г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите е отхвърлено искането за обявяване на нищожност на оспорения РА. От съда се иска да прогласи нищожността на Ревизионен акт № Р-22221019006033-091 -001 от 08.06.2020 г.

В жалбата са изложени доводи за нищожност на процесния РА, поради нередовно връчване на всички съставени по време на ревизията документи.

Оспорват се изводите на решаващия орган за надлежно връчване на заповедта за възлагане на ревизията (ЗВР) по чл.32 ДОПК, както и се излагат твърдения за нищожност на ЗВР, РД и РА, като издадени от лица, които нямат материална компетентност и електронните подписи на органите по приходите, издатели на РД и РА не идентифицират авторите на документите.

Счита се, че неправилно и незаконосъобразно ЗВР, а и всички останали документи, съставени по време на ревизията, включително РА, са връчени по реда на чл.32 ДОПК, тъй като липсват доказателства за надлежното им връчване именно по този ред. Релевира се и още едно основание за нищожност на РА, а именно, че липсва валидно подписване на документите с КЕП, поради което формата им е опорочена.

Жалбоподателят- „АУТО КОНСТРАКШЪН“ АД, в о.с.з., редовно призван, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представения по делото списък по чл.80 ГПК. Представя писмени бележки.

Ответникът- Директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], в о.с.з., редовно призван, чрез юрк. Б. оспорва жалбата. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намери следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019006033-020-001 от 16.09.2019 г., връчена по реда на чл. 32 от ДОПК на 28.11.2019 г., издадена от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършване на ревизия на „АУТО КОНСТРАКШЪН“ АД за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 28.05.2018 г. до 31.07.2019 г. Посочената заповед е изменена със заповеди № Р-22221019006033-020-002 от 27.01.2020 г. и № Р-22221019006033-020-003 от 27.02.2020 г., издадени от органа, възложил ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221019006033-092-001 от 09.04.2020 г., връчен по реда на чл. 32 от ДОПК на

11.05.2020 г., срещу който не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221019006033-091-001 от 08.06.2020 г., връчен по реда на чл. 32 от ДОПК на 08.07.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията. Установени са допълнителни задължения за внасяне за данък върху добавена стойност в размер на 371 241.60 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ са начислени лихви в размер на 59 667,79 лв.

С жалбата вх. № Ж-22-166 от 07.03.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С. и по регистъра на дирекция ОДОП С. пред Директора на Дирекция „ОДОП“ лицето излага възражения свързани с допуснати съществени пороци в ревизионното производство, които предпоставят нищожен ревизионен акт, във връзка с което прави искане за обявяване на нищожност на с РА №Р-22221019006033-091-001 от 08.06.2020 .

С решение № 438/29.04.2025г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите искането за обявяване на нищожност на оспорения РА е отхвърлено. В същото са обсъдени доводите на дружеството досежно валидността на ЗВР, РД и РА.

Решението на директора на Дирекция ОДОП С. е връчено на 21.05.2025г. на електронен адрес: [електронна поща].

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима по арг.на чл.149 ал.5.АПК във вр. §2от ДР на ДОПК. С жалбата подадена до съда са релевирани доводи за нищожност на РА, а според чл. 149, ал. 5 АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Съдът намира, че е сезиран от надлежна страна срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което следва да се произнесе само относно изразената претенция за обявяване нищожността на ревизионния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Както вече бе посочено по – горе, предмет на настоящото производство е единствено заявеното от оспорващия искане за прогласяване нищожност на РА № Р-22221019006033-091 -001 от 08.06.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията. Обсъждайки доводите на искателя, така както са заявени с жалбата и допълнението към нея, съдът намира следното:

В настоящият случай в жалбата срещу ревизионния акт са изложени възражения за нищожността му, поради „нарушени процедури по връчване на акта и окомплектоване на преписката“.

Проверката за нищожност, съгласно чл. 168, ал. 2 от АПК се извършва служебно от съда, дори когато няма искане за това от някоя от страните.

В теорията и практиката на административното правораздаване могат да се открият няколко основни критерии, по които следва да се прави разграничение между нищожни и незаконосъобразни административни актове. Нищожността на един административен акт е порок, който е толкова тежък, че прави абсолютно невъзможно санирането му.

Нищожността на административен акт е предпоставена от установените изисквания за валидност, които са свързани с формата и съдържанието му (арг. чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК), като: липса на съществени реквизити, пълна липса на мотиви. Нищожен е и акт, издаден от материално и процесуално некомпетентен административен орган.

Разглежданият РА № Р-22221019006033-091 -001 от 08.06.2020 г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП С., не страда от такива съществени пороци, които да го определят като нищожен.

Като безспорен критерий за нищожност на първо място, в жалбата са наведени твърдения за ненадлежно връчване на ЗВР и РА, а именно неспазване на процедурата по чл.32 ДОПК по отношение връчването на цитираните документи.

Данните по делото сочат, че връчването на адресата на акта е осъществено по реда на чл. 32 ДОПК. Цитираната разпоредба регламентира особени правила за съобщаване на административните актове по ДОПК чрез прилагане към досието. По силата на чл. 32, ал. 1 ДОПК връчване чрез прилагане към досието се извършва в случаите, когато лицето, неговият представител или пълномощник, член на орган на управление или служител, определен да получава съобщения или книжа, не е намерен на адреса за кореспонденция, след най-малко две посещения през 7 дни. Обстоятелствата по ал. 1 се удостоверяват с протокол за всяко посещение на адреса за кореспонденция (чл. 32, ал. 2 ДОПК). Съобщението за връчването се поставя на определено за целта място в териториалната дирекция (чл. 32, ал. 4 ДОПК). По силата на чл. 32, ал. 6 ДОПК в случай, че лицето не се яви до изтичането на 14-дневен срок от поставянето на съобщението, съответният документ или акт се прилага към преписката и се смята за редовно връчен. Датите на поставяне и сваляне на съобщението се отбелязват от органа по приходите върху самото съобщение (чл. 32, ал. 7 ДОПК). В конкретния случай за връчване на ЗВР № Р-22221019006033-020-001/16.09.2019г. са извършени две посещения на декларирания адрес за кореспонденция, за което са изготвени два протокола. Приложения по делото Протокол № 1594533 от 04.11.2019г. (лист 17) е подписан от М. Н. – старши инспектор по приходите и А. М. С. – главен инспектор по приходите, за посещение на адреса на дружеството с цел връчване на РА, но от съдържанието на същия е видно, че на адреса не е установено дружеството, не е намерен представител или лице за контакт.

На 12.11.2019г. е изготвен втори протокол от М. Н. и Ф. Т. със същите констатации.

На 13.11.2019г. е поставено съобщение, свалено на 28.11.2019г. В същото изрично е указано, че представител на дружеството следва да се яви в 14 дневен срок за връчването на РА, в противен случай съответният акт ще бъде приложен към преписката и ще се счита за редовно връчен.

Приложена е съобщение за връчване по електронен път от същата дата, изпратено автоматично до

посочени от дружеството електронни адреси за кореспонденция - [електронна поща], [електронна поща], на единият от които - [електронна поща] е активирана и електронната препратка за решението на Д"ОДОП".

Съгласно чл. 30, ал. 6 от ДОПК. потвърждаването на активирането на електронната препратка ще генерира електронно съобщение към системата на НАП. което ще удостовери извършеното връчване/предоставяне на документите. Приложените препратки не са активирани, съответно ЗВР не е връчена по електронен път. На основание чл. 32, ал. 4 от ДОПК съобщението за връчване е поставено на определеното за целта място в ТД на НАП С. и публикувано в Интернет. По преписката е налично писмо с обратна разписка, с което съобщението е изпратено на деклариращия адрес за кореспонденция на дружеството, съответно на обратната разписка е отбелязано „няма такава фирма“, т.е. е доказано изпълнението на чл. 32, ал. 5 от ДОПК при връчване на ЗВР. Жалбоподателят твърди, че не е уведомен за ревизионното производство, тъй като всички документи са връчвани по реда на чл. 32 от ДОПК. В тази връзка следва да се отбележи, че ЗИВР № Р-22221019006033-020-002 от 27.01.2020 г. е връчена по електронен път на електронния адрес за кореспонденция [електронна поща] на 15.02.2020 г.

Процесният РА № Р-22221019006033-091-001 от 08.06.2020 г. е връчен на лицето по реда на чл. 32 от ДОПК. като в тази връзка е извършено посещение на деклариращия адрес за кореспонденция, обективизирано с Протоколи №1608776 от 12.06.2020 г. и № 1608774 от 22.06.2020 г. Съставено е Съобщение за връчване по реда на чл. 32 от ДОПК №Р-22221019006033-С32-006 от 23.06.2020 г., което е изпратено на електронните адреси за кореспонденция на „АУТО КОНСТРАКШЪН“ АД - [електронна поща], [електронна поща]. Приложените препратки не са активирани, съответно РА не е връчен по електронен път. На основание чл. 32, ал. 4 от ДОПК съобщението за връчване е поставено на определеното за целта място в ТД на НАП С. и публикувано в Интернет. По преписката е налично писмо с обратна разписка, с което съобщението е изпратено на деклариращия адрес за кореспонденция на дружеството. Обратната разписка се е върнала с гриф „няма такава фирма“.

Връчването чрез прилагане към досието, регламентирано като самостоятелна процедура по чл. 32 от ДОПК е особен способ, който се прилага в случаите, когато лицето, неговият представител или пълномощник, член на орган на управление или служител, определен да получава съобщения или книжа, не е намерен на адреса за кореспонденция след най-малко две посещения през 7 дни. За да се приеме едно съобщение за връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. следва да са извършени в определена последователност кумулативно описаните в закона процесуални действия. Неизпълнението на което и да е от тези действия води до неизпълнение на фактическия състав и до неприложимост на чл. 32 от ДОПК.

Следователно с оглед горното, налице е редовно проведена процедура по връчване на ЗВР и РА по реда на чл. 32 ДОПК чрез прилагане към досието - документиран с протоколи от посещения през 7 дни на адреса на дружеството - жалбоподател, при които не е намерено лицето или негов представител, комуто да бъдат връчени книжата; поставяне на съобщение за връчването на определено за целта място в сградата на приходната администрация и публикуването му в Интернет за срока по чл. 32, ал. 6 ДОПК; изпращане на писмо с обратна разписка, получено от юрисконсулт на дружеството. Противно на защитната теза на жалбоподателя, удостоверяващите обстоятелствата по чл. 32, ал. 1 ДОПК протоколи, съставени за всяко посещение на адреса за кореспонденция, са в надлежна писмена форма и съдържат изискуемите реквизити - дата и час на посещението, имена и длъжност на връчителя, посетен адрес, индивидуализация на адресата чрез посочване на всички установъчни данни – адрес за кореспонденция по чл.8 ДОПК и ЕИК, описание на връчваните актове, отразяване на факта, че дружеството не е намерено на адреса,

подпис на съставилото протокола длъжностното лице. При това положение е налице валидно съобщаване на процесния акт съгласно правилата на чл. 32 ДОПК, а развитите на тази плоскост твърдения на жалбоподателя за нищожност на акта са неоснователни. Гореописаните процесуални действия са надлежно отразени в РД и РА, което от една страна не отговаря на твърденията на жалбоподателя, че такива липсват, а от друга дори да липсват те не са задължителен елемент от съдържанието на РА и липсата им не води до нищожност на същия. Не е нарушено и правото на защита на жалбоподателя, доколкото същият е имал възможност да участва активно в ревизионното производство, като е без значение за валидността на РА дали се е възползвал от тази възможност или не.

Изложените фактически констатации опровергават напълно твърдението на жалбоподателя за нарушение на принципа по чл.6 ал.2 от ДОПК за добросъвестност при провеждане на ревизионното производство в посочените от нормата аспекти.

На следващо място, като критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2-91-ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”.

В разглеждания случай съдът приема, че ревизията е възложена от компетентен по смисъла на чл. 112 ДОПК орган по приходите И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП, оправомощен със заповед № РД.01-803/07.06.2017г./л.14/, издадена от директора на ТД на НАП. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. Оспорвания РА е издаден съвместно от компетентни органи по приходите- от органа - възложил ревизията И. М. Р. и Б. М. Я. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията. В чл. 7, ал. 1, т. 3 от ЗНАП са изброени органите по приходите, оправомощени да издават ревизионни актове, в това число и „началниците на отдели и сектори“ каквато длъжност заема в конкретния случай лицето, упълномощено със заповедта за определяне на компетентен орган. Заповедта за определяне на компетентния за издаването на ревизионния акт орган, както и заповедта за възлагането на ревизията са връчени на ревизираното лице, видно от разписките към същите.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. постановено по т.д. №10/2016 г. на ВАС. за да е налице валидно издаден ревизионен акт, същият следва да е издаден от две лица - органът, възложил ревизията и ръководителя на ревизията. Компетентността на първия произтича от закона - чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и заповедта на директора на ТД. компетентността на втория произтича от заповедта на възложилия ревизията орган по приходите. В настоящия случай това условие е изпълнено, от което следва, че процесният ревизионен акт е издаден от органи по приходите, овластени по изискуемия от закона ред. По аналогични казуси са постановени Решение №8963 от 10.07.2017 г. по адм. дело №3142/2017 г. Решение №14034 от 12.11.2020 г. по адм. дело №6435/2020 г. Решение №10931 от 30.11.2022 г. по адм. дело №1071/2022 г. по описа на Върховен административен съд /ВАС/.

Оспореният ревизионен акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви,

разпоредителна част, с която се определят задълженията. В този смисъл релевираните основания от процесуалния представител на жалбоподателя не намират законова основа.

На следващо място, съдът приема и възраженията във връзка с валидността на електронните подписи за неоснователни, като намира, че същите съответстват в пълна степен на изискванията в Регламент 910/2014.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен

подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл.26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. По делото от приетото заключение на СКТЕ, се обосновава извод за това, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в чл.13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис.

Според чл. 28, ал. 1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър /база данни/, в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл. 37, ал. 2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл. 28, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър на доставчика съдържа информация относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

В случая не се констатира несъответствия при полагане на КЕП, които да засягат тяхната валидност или да поставят под съмнение възможността за безспорна идентификация на лицата, които са ги положили. Дори включването на ЕГН в квалифицираните удостоверения за квалифициран електронен подпис не е нормативно предвидено. ЕГН съставлява административен идентификатор, чрез който физическите лица се определят еднозначно (чл. 11 от Закона за гражданската регистрация) и посредством документа за самоличност се предоставя на доставчика на удостоверителни услуги заедно с други лични данни

във връзка с идентифициране на лицето, на което ще бъде издаден електронен подпис (чл. 43 ЗЕДЕУУ), което не означава, че ЕГН трябва да е видим при подписването на документите. Липсата на видим ЕГН в квалифицираното удостоверение за електронен подпис не е основание да се приеме, че този подпис не изпълнява условията на чл. 3, т. 12 от регламента, още повече, че в приложение I към регламента няма изискване за подобна информация - буква в) предвижда само необходимост от посочване на името на титуляря или негов псевдоним. В разглеждания случай, от данните, предоставени от доставчика на удостоверителни услуги БОРИКА В-Т., категорично се установява свързването с конкретния служител от ТД на НАП С. и положените подписи в оспорените електронни документи с издадените удостоверения чрез посочените в тях данни – имена, електронен адрес и месторабота. Това означава, че са спазени изискванията по чл. 26, букви а) и б) от Регламента, т. е. подписите са свързани по уникален начин с титулярите им и последните могат да бъдат идентифицирани.

Всеки от подписите притежава и сериен номер, който по съществото си също е уникален идентификатор, свързващ подписа с лицето, на което е издаден. Горното опровергава възраженията на жалбоподателя в тази посока.

Следователно, видно е, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР и ЗИЗВР, квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо съдът намира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са надлежно подписани.

Противно на твърденията на жалбоподателя, от представената от ответника ревизионна преписка не се установяват данни за допуснати в хода на ревизионното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на ревизираното лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

В АПК не са формулирани основания за нищожност на административните актове. Теорията и съдебната практика са възприели критерий, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум). 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен на посоченото основание би бил този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една

правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5).Превратното упражняване на власт също е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност. В този смисъл е Решение № 2742 от 24.02.2012 г. по адм. д. № 6335/2011 г., VII отд. на ВАС.

При така установеното и въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в съвкупност, съдът намира, че за оспорения РА не са налице твърдените основания за нищожност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което и на основание чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 21 886, 37 лв.

По изложените съображения, Административен съд София- град, 7-ми състав на основание чл. 160 от ДОПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АУТО КОНСТРАКШЪН“ АД, ЕИК[ЕИК]. с адрес за кореспонденция [населено място],[жк]бл. 112. ет. 12. ап. 58, чрез адв. А. И. И., с искане за обявяване на нищожност на Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019006033-091 -001 от 08.06.2020 г., издаден от И. М. Р. - орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията, потвърден с решение № 438/29.04.2025г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ на директора на дирекция ОДОП при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „АУТО КОНСТРАКШЪН“ АД, ЕИК[ЕИК]. с адрес за кореспонденция [населено място],[жк]бл. 112. ет. 12. ап. 58, чрез адвокат А. И. И., да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 21 886, 37 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: